Pisarakirje

Toukokuu 2015

"Jokainen alla auringon on lähimmäiseks luotu."

Palasin äskettäin aurinkoisesta Länsi-Afrikasta muslimialueelta. Sanottavansa sai ilmaista ranskaksi jos osasi ja sen ymmärsi ken ymmärsi, koska ranska ei ole kenenkään kotikieli.
Yhteisöllinen elämäntapa oli silmiinpistävä, se korvaa sosiaalietuuksien puutteet. Sukulaista autetaan viimeisillä säästöillä. Lapset jakavat pienestäkin makeisesta palan jokaiselle. - Sellaiseen tasapuolisuuteen en itse yltänyt. - Mutta löytyi myös kääntöpuoli.

Toimin lähes viisi kuukautta 3-9 -vuotiaiden päiväkodissa. Kielimuurin takia en pystynyt perustelemaan toimiani siten kuin olisin halunnut, esimerkiksi silloin kun koulun pihalle saatiin monimetrinen kävelypuomi. Se oli valtavan suosittu ja sille pyrki 50 lasta nopeimman ja vahvemman oikeudella. Jonotuksen valvominen oli täyttä fyysistä työtä. Näytti lisäksi siltä, että kiinnijääminen etuilusta sen paremmin kuin valehtelusta tai tavaroiden omimisesta ei varsinaisesti hävettänyt tai kaduttanut ketään. Selkeäkin rike kiellettiin kirkkain silmin. Lapset olivat myös kärkkäitä lyömään toisiaan, sisaruksiaankin. Mutta vain sisaruksia puolustettiin muilta. Monta raamattuperäistä opetusta nousi näissä tilanteissa mieleeni, mutta niiden ilmaisemiseen minulla ei ollut keinoja. Miten olisin sanonut: "Kaikille, niin vieraille kuin veljilles ja siskoilles, on yhtäläinen oikeus suotu." Jos vaikka olisin onnistunut sanomaan ajatukseni ranskaksi, ei lapsen kielitaito olisi riittänyt viestini ymmärtämiseen. Omalle lapsenlapselle olisin voinut kertoa, mitä Jeesus asiasta ajattelee, muslimilapselle en. Tuntui kuin siivet olisi leikattu.

Meidän ns. jälkikristillisessä yhteiskunnassamme arvot ja oikeustaju ovat kuin ovatkin monisatavuotisen raamattuopetuksen tulosta. Afrikasta kotiin palattuani hätkähdin huomaamaan, miten kirkkaina Jeesuksen opetukset näkyvät juuri tällä hetkellä suomalaisten suhtautumisessa esimerkiksi kehitysvammaisiin, jotka jopa valittiin edustamaan meitä euroviisuissa. Vahvimman oikeus on tehnyt tilaa "vähäisille veljille". Taivaassa varmaan hymyillään.

Pisaran työkenttä sijaitsee alueilla, joiden moraalisen selkärangan 70 vuoden neuvostovalta vammautti. Matkoillamme kohtaamme usein "vähäisiä veljiä ja sisaria", lapsia, vanhuksia ja vammaisia, jotka on unohdettu erilaisiin laitoksiin. Meitä kehotetaan "kiiruhtamaan toimeen sydämin, suin ja kätten töin". Näissä kohteissa meillä onkin, kiitos Herran, mahdollisuus tuoda selkeästi esille Raamatun opetukset ja ennen kaikkea Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.

- Eeva Halme -

Pyöreitä täyttänyt Eeva lasten ympäröimänä syntymäpäivänään. Oikealla kuvassa puomi rauhallisempana hetkenä.

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisarakasvo Antti-Pekka 2
Rukousaiheet 2
Pisarakasvo Hanni 3
Vuosikokous 3
Pisara elävää vettä 6

Matkaraportit:
Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä 26. - 28.3. ..... 4 - 5
Viipuri, Espoon-Kouvolan ryhmä, 30.4. 6
Latvia, Silta-ryhmä, 14. - 17.5. 7
Slavan terveiset Ukrainasta 8

Pisarakasvo Antti-Pekka

Antti-Pekka Mustonen

Olen siis tänä vuonna elokuussa 60-vuotta täyttävä ulkosuomalainen, kapteeni evp eli selkosuomeksi eläkeläinen, joka palveli Puolustusvoimissa 29 vuotta. Muita minua määrittäviä asioita ovat karjalaisuus ja periaatteellisuus. Ensin mainittu ilmenee vilkkautena ja rohkeutena, jälkimmäinen uskovaisuutena ja periaatteellisuutena.

Asun Tallinnan lähiössä, nyt kahdestaan virolaisen vaimoni kanssa. Naimisissa olemme olleet 10 vuotta. Olemme molemmat kahden aikuisen lapsen vanhempia, mutta yhteisiä lapsia meillä ei ole. Riina palvelee poliisina ja hänellä on työuraa vielä pitkään, joten yhteiset eläkepäivät saavat odottaa - vielä.

Vanhempani ovat Karjalan Kannakselta, äiti Viipurista ja isä Heinjoella. Itse olen syntynyt Helsingissä äitini työpaikalla. Hän oli tuolloin Naistenklinikan kätilö, mutta tietenkin äitiyslomalla. Alle 3-vuotiaana minut vietiin Tynkä-Karjalaan, Lappeenrantaan. Siellä vierähtikin reilu 35 vuotta. Kun puhutaan Lehmusten kaupungista, niin ylpeänä voin kertoa olevani rakuuna, nyt siis "vanha rakuuna". Toki olin 15 vuotta kouluttajana Päällystö-/Maanpuolustusopistossa, nykyiseltä nimeltään Maasotakoulussa, sekä varuskunnan komendanttina.

Helsinkiin palasin syksyllä -95. Palvelin pääkaupunkiseudun reserviläisten kertausharjoitustoiminnassa ja tukemassa heidän vapaaehtoista maanpuolustusharrastustaan. Siksi minulla on laaja ystäväverkosto Helsingissä, Espoossa ja Vantaalla - toki muutama Kauniaisissakin.

Erään espoolaisen ystäväni kautta tutustuin Kari Roine nimiseen mieheen, joka teki ja tekee kristillistä avustustyötä Viroon. Koska olin ollut komendanttiaikoinani katulähetyshommissa Lappeenrannassa, hänen rättievankeliointinsa käytännön- ja ihmisläheisyys sopi minulle. Sieltä Karin kautta Tuula sai minun yhteystietoni ja hän otti yhteyttä.

Nyt olen ollut hänen ryhmässään muutaman vuoden, hauskaa on ollut ja ryhmä on kestänyt minua ihan kiitettävästi. Samoin Lääne-Nigulan kirkkoherra, nykyisin myös Läänemaan lääninrovasti Leevi Reinaru on mies, josta pidän ja arvostan. Heidän seurakunnan kauttahan olemme saaneet kulukorvausta vastaan käyttöömme reisuille pikkubussin. Tuulan johtamistyyli sopii minulle hyvin ja hän on osoittanut, että hento nainen saa rauhallisella tyylillä asiat sujumaan haluamallaan - tai siis Taivaan Isän haluamalla tavalla.
Mitäs mie muuta, toukokuussa taas mennään. Aurinkoa ja siunausta kaikille lukijoille!

Lugupidamisega, Antti-Pekka

Rukousaiheet

- Siunausta, uskoa, toivoa, rakkautta, viisautta ja voimia Pisaran vapaaehtoisille, kaikissa töissä toimiville, lähtijöille ja lähettäjille
- Rauhaa Eurooppaan ja suojelusta ja varjelusta kotimaalle ja Israelille sekä avustuskohteisiin
- Kiitos matkoista, jotka tuottavat hedelmää
- Herra olkoon jatkossakin kanssamme, suojelkoon ja johdattakoon oikeaa tietä
- Siunausta Hannin avustustyölle Ukrainan pakolaisleireille. Siunausta avustajille, lahjoittajille ja vastaanottajille
- Kiitos tulkkiemme Hilman ja Liisan paranemisesta
- Itä-Ukrainasta pakolaisiksi joutuneiden Roman ja Andrein puolesta, joille kodin jättäminen on ollut hyvin vaikeaa, vaikka he suhtautuvatkin toiveikkaasti tulevaisuuteen. Rukoilkaa, että he jatkossakin panisivat toivonsa Herraan

Pisarakasvo Hanni

Hanni-Katja Hyvärinen

Asuu Helsingissä, perheeseen kuuluu mies, 3-vuotias poika sekä koira.

Hanni opiskeli 90-luvulla yliopistossa venäjää ja ranskaa. Lauantaisin hänellä oli tapana käydä OPKO:ssa eli Opiskelija- ja koululaislähetyksen tilaisuuksissa. Opiskelussa, itsenäistymisessä ja elämän kolhuissa hän tunsi tarvitsevansa isompaa tukea.
Yhteisen ystävän välityksellä Hanni tutustui Pisaraan, ja osallistui useamman kerran vankilamatkoihin. Valmistuttuaan hän sai harjoittelupaikan Suomen Pietarin-konsulaatista sekä Pohjoismaiden ministerineuvostosta. Tänä aikana 2000-luvun alkuvuosina hän hyppäsi kyytiimme Pietarissa. Meille oli tietysti suuri hyöty hänen kielitaidostaan sekä suuri ilo hänen välittömästä ja pirteästä olemuksestaan.
Seuraava työpaikka oli vuosina 2004-07 Ukrainassa Suomen Kiovan suurlähetystössä, jossa Hanni hoiti lehdistö- ja kulttuuriasioita. Syksyllä 2004 hän näin ollen sai seurata vierestä Maidanin kansannousua. Me tuttavat saimme sähköpostitse väläyksiä noista tapahtumista. Hanni säilyttikin kautta vuosien yhteyden Tarjaan ja Eevaan.
Suomeen palattua ukrainanuutiset tietenkin jatkuvasti kiinnostivat. Kesällä 2014 tilanteen huonontuessa Hanni sai Facebookin kautta yhteyden luganskilaisiin tuttaviinsa, jotka olivat hengissä mutta eivät enää Luganskissa. Sergei, jonka Hanni tiesi aktiiviseksi ja luotettavaksi, oli perheineen lähtenyt Lviviin ja asui monen muun kanssa vanhassa kasarmissa. Hanni kysyi: "Miten voin auttaa?" Lämpimät vaatteet olivat tarpeen, sillä talvi lähestyi ja tilanne ilmiselvästi pitkittyisi.
Hanni laittoi Facebookin rajatulle joukolle ystäviä viestin. Seuraavana aamuna noin kymmenen henkilöä penkoi vaatekaappejaan, sitä seuraavana päivänä heitä oli jo sata. Borgåbladetin artikkelin jälkeen haaste levisi itäiselle Uudellemaalle. Tavaraa tuli tulvimalla ja jokainen etsi apua omien kontaktiensa avulla. Saatiin kontti, lajittelutilat ja ilmainen kuljetus ensimmäiselle erälle - missä auttoi se, että projektista tehtiin TV-dokumentti.
Vielä tarvittiin muodolliseksi lähettäjäksi sellainen rekisteröity yhdistys, jonka työalaan kuuluu Ukraina sekä humanitaarisen avun toimittaminen. Tässä vaiheessa Hannin mieleen nousi Pisara. Jo syksyllä leimattiin Nummelassa ensimmäisen erän tullipaperit ja talvella toisen. Kun kolmanteenkin lähetykseen oli jo tavaraa koossa, tuli ajankohtaiseksi saada oma pankkitili, jolle halukkaat voisivat ohjata avustuksensa. Vaikka ensimmäinen lasti olikin mennyt ilmaiseksi, ei sen varaan voitu jättäytyä.
Pisaralla on poliisihallituksen myöntämä rahankeruulupa, ja niinpä Pisaran hallitus esitti vuosikokoukselle uuden tilin avaamista tätä tarkoitusta varten.
Näin Hanni voi jatkaa projektiaan ja me seuraamme kiitollisin mielin toimintaa, jonka toteuttamiseen tällä tavalla olemme saaneet osallistua.

- Eeva Halme -

Vuosikokous

Pisara ry:n vuosikokous pidettiin Nummelassa 21.3.2015 ja siinä käsiteltiin yhdistyksen sääntömääräiset asiat.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Pekka Vauromaa. Tilinpäätöksen käsittelyssä ja vastuuvapauden myöntämisessä hallitukselle toimi jääviyssyistä Marja-Leena Peltola.

Hyväksyttiin Pisaran sääntömuutos, jossa tilintarkastajien sijaan valitaan toiminnantarkastajat (laki muuttunut) sekä yhdistyksen kokouksen koolle kutsumisen mahdollisuus kirjeen sijaan myös sähköpostitse. Hyväksyttiin toimintakertomus ja vahvistetiin kuluvalle vuodelle toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä jäsenmaksun suuruus edelleen 10 euroa. Toimintasuunnitelmassa päätettiin avata tili Hanni Hyvärisen koordinoimalle Ukrainan sisäisten pakolaisten avustustyölle. Uudelle tilille haetaan keräysluvan muutos Poliisihallituksesta.

Pisaran puheenjohtajaksi valittiin Eeva Halme. Hallituksen jäseniksi valittiin Pekka Vauromaa, Riitta Sinervo, Tarja Kauppinen, Tuula Tapanainen ja Leena Kontula sekä varajäseniksi Raili Ketola, Arja Parttimaa ja Kaija Andström. Toiminnantarkastajiksi valittiin edelleen Merja Mansner ja Paula Suominen, heidän varalleen Eeva Franssila ja Terttu Huttunen.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen ja Jukka Knuutti Espoosta, Leena Kontula ja Marja-Leena Muravjov Helsingistä sekä Reino Letonsaari Ristiinasta. Marja-Leena oli mukana ensimmäistä kertaa toimien tulkkinamme. Matkaa teimme Espoonlahden seurakunnan Saapas-autolla, jolloin meillä oli hyvin tilaa matkustajille ja viemisille. Niitä olikin kertynyt paljon: Espoon Palloseuralta saatuja urheiluvaatteita ja palloja, porilaiselta ystävältämme saatuja suklaarasioita, vuodevaatteita, kenkiä, leluja, hammasharjoja ja -tahnoja.

Tullia varten olimme tehneet listan tavaroista ja niiden painoista, mikä osoitti, että kiloja on alle sallitun rajan (35 kg henkeä kohden, joista 5 kg saa olla ruokatarvikkeita). Virkailija otti erityiskäsittelyyn Jukan kitarakotelon, valaisten jopa taskulampulla kitaran sisälle. Muu tavarakuorma valokuvattiin samoin kuin rekisterikilpi. Näin saimme luvan jatkaa matkaa, minkä kiittäen ja huojentuneina teimme.

Ensimmäinen kohteemme oli **Viipurin katulasten koti Dikoni**, jota ylläpitää Inkerin kirkko. Siellä meitä oli vastaan ottamassa kodin nuori vetäjä Viktoria Schutova. Tuliaisina toimme hammasharjoja ja –tahnaa sekä reilusti suklaarasioita. Teetarjoilun ohessa hän kertoi, että Ukrainan sota on tuonut heille lisää lapsia, yöpyjiä on nyt jo 22. Ukrainalaiset vanhemmat yöpyvät jossain ystäviensä luona, mutta ovat päivisin ruokailemassa lastensa kanssa. Osa isoimmista lapsista oli tämän viikon Inkerin kirkon leirillä.

Viktoria kertoi myös Venäjän adoptio-ongelmista. Amerikkalaiset eivät saa enää adoptoida, sen sijaan venäläisille adoptiovanhemmille maksetaan reilu korvaus. Tämä on tuonut sen ongelman, että kaikki vanhemmat eivät kuitenkaan oikeasti välitä lapsista, ainoastaan rahasta. Näin näitä lapsia päätyy jälleen kadulle, koska eivät saa rakkautta ja huolenpitoa kotonaan.

Hän kantoi myös huolta isoista lapsista (16 – 18 v.), joita ei enää kukaan adoptoi ja jotka eivät osaa sopeutua yhteiskuntaan. Heitä varten tarvittaisiin koti, missä he saisivat opetella omaa itsenäistä elämää ja siinä tarvittavia käytännön taitoja esimerkiksi astioiden tiskaamista, pyykin pesua jne. Rukoillaan, että hänen unelmansa toteutuisi ja he voisivat saada tällaisen kodin.

Viipurin kirkon talouspäällikkö hoitaa Dikonin taloutta, varoja voi lähettää Inkerin kirkon tilin kautta Dikonille kohdistettuna. Sieltä maksetaan myös heidän laskujaan ja avustetaan kiireellisissä tapauksissa.

Teehetken jälkeen kokoonnuimme yhteen lasten kanssa. Jukka soitti kitaraa ja opetti uusia lauluja: Jumalan kämmenellä, Pää olkapäät peppu polvet…, Jaakko kulta ja Jos sun lysti on… Lapset tulivat innolla mukaan! Välillä käytettiin rytmimunaa ja Jukan kazutia eli sorsapilliä. Kaikista pienin poika, ehkä 3-4 vuotias hosui kaiken keskellä välillä nyrkkien kanssa tapellen ja alakaappiin ”pesäänsä” tehden. Yksi pojista esitti hienosti beat-boxingia Jukan säestyksellä. Pieni, ehkä nelivuotias tyttö, kiipesi minun syliini ja oli siinä koko tilaisuuden ajan. Sylin tarvetta on täällä kaikilla lapsilla vaikka kolme vuorossa olevaa hoitajaa sitä lievittääkin parhaansa mukaan.

Myös Viktoria otti välillä kitaran ja lauloi lasten kanssa venäläisiä lauluja. Lopuksi avustajana toiminut mies lauloi kitaran kanssa romani kielisen laulun. Hän osasi vähän suomeakin, sillä sukulaisia on Suomessa ja Ruotsissa, hän on itsekin soittanut bändissä. Iloinen lapsijoukko jäi vilkuttamaan peräämme, kun lähdimme ajamaan majapaikkaamme Pietariin Haapakankaan kirkolle.

Perjantaina ajoimme ensin **vammaisten lasten internaattikoulle** Pietarhovin lähelle. Lapset olivat kevätlomalla, mutta annoimme paikalla olleelle tutulle opettajalle sukulaat, pallot ja urheiluvaatteet. Hän oli kovin iloinen niistä ja lupasi välittää terveisemme lapsille. Olemme aiemmin vieneet kankaita käsityöluokan tarpeisiin ja niitä kaivattaisiin edelleen lisää, siis erilaisia iloisen värisiä kankaita.

Ust-Ishoran narkomaanikodissa miehet olivat työssä, mutta naisten ryhmä otti meidät ilolla vastaan. Tuliaisina toimme ruokatarvikkeita, naisten kenkiä ja sukkahousuja. Paikalla oli yksitoista naista, kaikki uusia viime syksyn matkan jälkeen. Heidän vetäjänsä Anna on itse ollut alkoholisti, joka vuoden vieroituksen jälkeen on nyt ollut täällä työssä kuusi kuukautta.

Kuulimme monta koskettavaa kertomusta siitä, miksi he ovat täällä. Ninalla on jo aikuinen poika, mies tapettu. Hän itse tuli uskoon Sablinon naisten vankilassa ja löysi seurakunnan, mistä hänet ohjattiin tänne huumevieroitukseen. Hän oli loukannut jalkansa ja selkänsä onnettomuudessa, mutta täällä hän on saanut kokea kokonaisvaltaista kuntoutumista. Marina on alkoholisti, jonka uskova tytär ohjasi hänet ensin kirkkoon ja sitten tänne hoitoon. Nyt Marina haluaa löytää sekä Jumalan että raittiuden jotta voisi jatkaa työtään taiteilijana ja musiikkielokuvien tekijänä. Natashalla oli hyvä perhe, mutta ensirakkaus opetti hänet huumeiden käyttäjäksi. Ystävä ohjasi hänet tänne vieroitukseen. Lena oli käyttänyt huumeita kauan, mutta pääsi jo vieroituksessa irti ja löysi uskon. Äiti kuitenkin vastusti hänen kirkossa käyntiään ja niin Lena luisui uudelleen käyttäjäksi. Nyt, kun velikin on vankilassa, äiti on tullut uskoon ja ystävä ohjannut Lenan tänne uuteen vieroitukseen. (Kaikki nimet muutettu.) Yhteistä näille naisille on, että he haluavat uuden päihteettömän elämän ja kasvaa uskossaan Jumalan yhteyteen.

Näiden kertomusten välissä Jukka soitti ja lauloi elämän matkasta: Tie on pitkä ja pölyinen…, joka päätyy kotiin Jeesuksen luo. Myöhemmin hän lauloi mm. kuolevasta sotilaasta koputtamassa taivaan ovelle ja vanhan Beatles laulun Let it be, jossa Äiti Maria lohduttaa matkalla. Halusimme puheillamme tukea näiden naisten taistelua ja uskossa kasvamista. Leena kertoi entisen huumepoliisin kokemuksella uskostaan muutoksen mahdollisuuteen. Hän oli nähnyt sitä työssään ja rohkaisi nyt heitä uuteen elämään. Jaoimme kaikille kirjanmerkin psalmista 62, missä ohjataan ihmisten sijaan luottamaan Jumalaan, joka on vahva kallio ja turva matkallamme.

Matkalla Popovkan narkomaanikotiin olisimme käyneet syömässä, mutta matkan varrella ollut pieni ravintola olikin lopettanut, joten jouduimme tyytymään paikallisen kaupan tuotteisiin.

Popovkan narkomaanikodissa
Leonid otti meidät iloiten vastaan ryhmänsä kanssa. Hän kertoi myös, että he olivat tyytyväisiä ja kiitollisia tammikuun lopun Suomen matkasta ja kaikesta vieraanvaraisuudesta eri kohteissa. Se oli uskovien yhteyttä parhaimmillaan, hän sanoi.

Ennen tilaisuuden alkua kävimme katsomassa naisten narkomaanikodin tonttia ja rakennustyön vaihetta.
Seinien rungot olivat pystyssä ja seinäelementtien asentamisaika on jo sovittu. Jäämme siis odottamaan työn edistymistä, tarve naisten kodille on Pietarin alueella huutava. Rakennustyötä on kodissa valvomassa Svetogorskista tullut Maxim.

Popovkan narkomaanikodissa on nyt 22 miestä, osa käy työssä kodin ulkopuolella, osa on jo iäkkäämpiä ja työkyvyttömiä. Niin kuin Ust-Ishoran naisilla, heilläkin on kosketta-via taustoja siitä, miksi he ovat nyt täällä.
Päällimmäisenä on kuitenkin toivo muutoksesta ja uudesta elämästä uskon voimin.

Saimme viettää yhteisen hetken, jossa Jukka lauloi jälleen ja rohkaisi miehiä puheellaan. Misha oli täällä oppinut soittamaan kitaraa ja esitti jo omia laulujaan. Leena kertoi jälleen omasta työstään huumepoliisina ja rohkaisi muutokseen. Reino puhui Jeesuksen sovitustyön voimasta ja ristin ryövärin armosta. Leenalla oli koneellaan kuva Tarton vankilakirkon alttaritaulusta, missä ristin ryöväri tuo surkeaa syntistä Jeesuksen luo. Tämä on suuri pääsiäisen sanoma meille erilaisille ”ristin ryöväreille”.

Ylistyslaulujen ja rukousten jälkeen Leonid pyysi vielä rukoilemaan Sashan ja oman terveytensä puolesta. Lisäksi rukouksiimme jätettiin yläkerrassa viruksen kourissa sairastavat Sasha, Vladik, Valeri ja Maxim. Muistetaan heitä kaikkia edelleen rukouksissamme.

Illan jo pimennyttyä ajoimme Haapakankaan kirkolle syömään ja yöpymään. Totesimme, että olimme tänään ajaneet kehätietä koko Pietarin ympäri, sillä aamulla lähdimme

Suomenlahden yli Pietarhoviin ja nyt palasimme toisen kautta takaisin Haapakankaalle.

Lauantaina saimme herätä rauhassa ja ennen lähtöä polvistua yhdessä kirkon alttarille kiittämään matkasta ja kohtaamistamme ihmisistä sekä jättämään loppumatkan enkelien varjelukseen.

Viipurin narkomaanikoti on vanhassa puutalossa kaupungin laidalla. Siellä asuu tällä hetkellä seitsemän miestä ja yksi nainen, Olga. Osa miehistä oli jo paikalla ja jotkut tulivat töistä. Slavaa lukuun ottamatta miehet käyvät töissä erilaisissa talonmiehen tehtävissä pihoilla ja kaduilla. Slava on jalaton, mutta liikkuu ketterästi sisällä ja vetää itsensä aina pihan poikki ulkona olevaan WC:hen. Oven edustalla on kyllä pyörätuoli, mutta sille ei ole täällä käyttöä.

Nuorin miehistä hoitaa kodin ruuan laitot. Hän kertoi olleensa auton kuljettaja, mutta näön heikennyttyä merkittävästi ei voi enää ajaa autoa. Hengellisissä asioissa Slava on johtaja, muutoin asioista päätetään demokraattisesti.

Näitä kuulumisia vaihdettaessa Jukka lauloi miehille Psalmista 23 ja 13 puhuen Jeesuksen antamasta lähetyskäskystä. Yhteisen rukouksen jälkeen lähdimme paluumatkalle, mutta onneksi pihalla tapasimme vielä kotia tukevan seurakunnan nuoren pastorin Aleksei Dubkovin. Sovimme hänen kanssaan, että tulemme pienellä ryhmällä myöhemmin tutustumaan myös Viipurin toiseen narkomaanikotiin.

Ennen lähtöä Slava antoi meille pienellä lapulla toiveita jatkon tuliaisiksi: miesten alusvaatteita ja sukkia, 30 litran kattila, syviä lautasia ja sähkölamppuja 60 tai 75 W sekä ruokatarvikkeina savusilavaa ja lihaa sekä jotain makeaa. Nyt olimme tuoneet runsaasti erilaisia kuivatarvikkeita, ruokaöljyä, nakkeja ja leipää. Olimme varanneet heille myös suklaarasioita, mutta ne löytyivätkin paluumatkalla autosta. Tuolloin tuli mieleen vankila-aikainen toteamuksemme: Jos kaikki tavarat menivät sinne, minne piti, se on Jumalan suurta armoa! Ottakaa yhteyttä Tuulaan, jos teiltä löytyy suuri kattila tai muuta toivottua.

Paluumatkalla oli aihetta moniin kiitoksiin, myös siitä, että koko matkan ajan oli ollut kuiva, hyvä ajokeli. Paluumatkan Suomen puolella ajoimmekin jo siinä luvatussa saderintamassa.

Tuula Tapanainen

Pisara elävää vettä

”Lasten ja imeväisten suusta sinä olet hankkinut kiitoksesi.” *Matt 21:16*

Viime viikolla tulkkimme Sveta oli kutsunut minut pieneen kristilliseen päiväkotiin näyttämään lapsille kuvia Pietarin vammaisten lasten koululta. Lapset olivat kiinnostuneita ja keskustelivat vammaisuudesta. He halusivat piirtää terveisiä Pietarin lapsille.

Eräässä kuvassa oli mukana myös vanha tulkkimme Hilma. Kerroin lapsille, että Hilma on ollut viime talvena kovasti sairas, koska hänellä oli syöpä, mutta nyt Jeesus on parantanut hänet ja Hilma on jo käynyt jopa Pietarissa. Silloin eräs pieni tyttö huusi spontaanisti ”Hurraa!” ja taputti käsiään.

Me kaikki voisimme huutaa ”Hurraa, kiitos Jeesus”, sillä Hilma oli todella lähellä kuolemaa. Häntä ei voitu enää leikata, ruoka ei pysynyt sisällä ja kaikki voimat olivat menneet. Hän lopetti syöpälääkityksen sanoen, että Jeesus joko parantaa hänet tai vie kotiin. Nyt voimme vain iloita Jeesuksen tekemästä ihmeestä: ”Hurraa!”

Tuula Tapanainen

Matkaraportti

Viipuri, Espoon-Kouvolan ryhmä, 30.4.

Matkalla mukana Tuula Tapanainen ja Jorma Vuoti Espoosta, tulkkina Marja-Leena Muravjov Helsingistä.
Teimme matkaa Jorman autolla mukana erilaista avustustavaraa.

Tullissa oli aamulla vielä hiljaista, pääsimmekin läpi nopeasti. Viipurissa veimme Jorman tuomat vaatteet ja astiat pastori Aleksein kotiin, mistä hän jakaa ne tarvitseville. Kävimme kaupoissa etsimässä remonttitarvikkeita, joita toiseen narkomaanikotiin oli pyydetty, mm. ulkomaalia ja vatupassi. Lisäksi ostimme marketista isot ruokakassit molempiin narkomaanikoteihin. Ruokatilanne on yleensä heikko, siksi tämä on tärkeä käytännön apu joka kerta. Pastorin perheelle annoimme ruokarahaa niin, että he voivat itse päättää mitä ostavat.

Iltapäivällä menimme **vanhan omakotitalon narkomaanikotiin** Suomeen lähtevän tien varrella. Siellä asuu nyt yksi nainen ja seitsemän miestä. Osa miehistä oli vielä töissä, sillä he ovat saaneet kaupungilta talonmiehen tehtäviä, katujen ja pihojen siivousta. Paikalla oli jalaton Slava ja neljä muuta asukasta.

Teekupposen ääressä kerroimme terveisiä heidän järjestönsä kodista Tallinnan Lasnamäellä, missä Lena ja Andrei Markin asuvat neljän toipilaan kanssa. Kerroimme myös Viron terveisinä Veikko Määtän muutoksesta, kun hän sai tulla Jeesuksen luo ”juuri tällaisena” eli rapulaisena, vapisevana ja viinalle haisevana. Jeesus otti vastaan ja antoi voiman muutokseen.

Pian keskustelu kääntyi Slavan lukemaan ortodoksimunkin kirjaan, jossa puhtaan kiirastulesta ja siitä, miten meillä on 90 päivää aikaa rukoilla sukulaisemme pois helvetistä, jos hän on sinne joutunut. Kerroimme, että tämä on opetusta, joka ei perustu Raamatun sanaan. Raamatun mukaan meidän on täällä maan päällä otettava kantaa Jeesukseen, joka on ainoa tie Isän luo. Muutkin asukkaat osallistuivat keskusteluumme, jonka päätteeksi Slava vain otti kirjan ja heitti sen uuniin. Yhteisen rukouksen lisäksi rukoilimme pyynnöstä myös henkilökohtaisesti joidenkin puolesta ja lähdimme tapaamaan pastori Alekseita, joka veisi meidät toiseen narkomaanikotiin.

Toinen narkomaanikoti sijaitsee kerrostalon kolmannessa kerroksessa ja siellä on kahdeksan asukasta, kaksi naista ja kuusi miestä. Nytkin osa miehistä oli vielä töissä.

Saimme jälleen puhua Jumalan rakkaudesta ja siitä, että Hän antaa voiman muutokseen. Kukaan ei ole toivoton tapaus Hänelle. Tästä todisti myös Jorma, kertoen siitä, miten Jumala muutti hänet, entisen alkoholistin toisten auttajaksi.

Tätä voimaa täälläkin kaivataan kipeästi. Toinen miehistä oli huumeissa nukkunut kerrostalon portaikossa, kun häntä oli puukotettu vatsaan. Sairaalasta hänet oli lähetetty pois kesken paranemisprosessin, nyt hän on täällä toipumassa, mutta valittaa kovia vatsakipuja. Toinen, nuorehko mies, oli halvaantunut osittain huumeiden takia, niin meille kerrottiin. Hän oli kuitenkin valoisa ja otti meidätkin ilolla vastaan. Iäkäs nainen oli täällä huumevieroituksessa ja kertoi, että hänen tyttärensäkin on narkomaani ja vankilassa. He odottavat tyttären kotiutumista. Toinen nainen kertoi onnellisena, että hänen poikansa on Amerikassa ja ilmeisesti hänellä on elämä kunnossa.

Täälläkin meille tarjottiin teetä. Kodin varusteet ovat niin alkeelliset, että heiltä puuttuu ruokapöytä ja tuoleja. Olohuoneessa on yksi sohva ja yksi tuoli. Teehetkeen katettiin muoviliina lattialle ja tarjoilut sen päälle. Tämä on heidän normaali ruokailuhetkensä. Myös sänkyjä puuttuu. Naisten huoneessa oli kaksi sänkyä, mutta miehet nukkuivat patjoilla. Jospa siis löytyisi ruokapöytä, tuoleja ja sänkyjä, ja vielä pakettiauto niitä viemään. Täällä olisi kiitollinen koti niitä vastaanottamassa.

Saimme yhdessä rukoilla toistemme puolesta ja Jorma erityisesti vatsakipuisen miehen puolesta. Kiitos Jeesus, että kukaan ei ole sinulle toivoton tapaus. Sitä, joka sinun luoksesi tulee, sinä et heitä pois. Näissä mietteissä saimme lähteä kotimatkalle kiitollisina siitä, että saamme olla mukana tässä työssä vähimpien veljiemme parissa.

- Tuula Tapanainen -

Mukana olivat Pekka Vauromaa, Arja Parttimaa, Reino Letonsaari ja Tarja Kauppinen. Kohteina olivat Jekabpilsin miestenvankila, Oskalnin huumevieroituskoti sekä Liepaksen, Madonan ja Jekabpilsin seurakunnat.

Lähdimme matkaan helatorstaina varhaisena aamuna. Tulimme laivarantaan ajoissa ja matka kohti Tallinnaa alkoi. Siellä kohtasimme tulkiksemme lupautuneen Liisa Lankisen. Vasta illalla olimme perillä Andris ja Zoja Opengeimsin kotona Jekabpilsin kaupungissa, runsaan neljänsadan kilometrin päässä Tallinnasta. Havaitsimme välittömästi, että kuudes lapsi syntyy perheeseen piakkoin. Huomasimme myös, että perheen koti ja kaupunki yleisesti oli muuttunut edukseen ja remonttia oli tehty sekä taloihin, että ympäristöön. Ränsistyneet rakennukset olivat pesseet kasvonsa monin paikoin ja kadut olivat saaneet uutta asfalttia.

Jekabpilsin miestenvankilassa pidimme matkamme ensimmäisen tilaisuuden, miehiä tilaisuudessa oli kymmenkunta, he kuuntelivat todistustamme ja puheitamme tarkkaavaisesti. Eräällä pitkällä erikoisesti pukeutuneella vangilla oli paljon kommentoitavaa ja kysyttävää puheenvuoroistamme. Kaksi tuntia tuntui kuluvan todella nopeasti. Tilaisuus loppui hieman kesken, koska miehillä oli nimenhuuto ja ruokailu.

Oskalnin huumevieroituskotiin menimme illansuussa. Se oli edelliskerrasta saanut uudet ulkoportaat ja verannan, miehet tahtoivat tehdä töitä omalla kodillaan. Maanviljelyksen kylvötouhut olivat menossa ja eläimetkin näyttivät voivan hyvin. Miehet vaikuttivat ahkerilta, paikka oli siisti huolimatta vanhahkon rakennuksen kunnosta. Meillä oli noin tunti aikaa ja kaikki pitivät puheenvuoron. Puheiden jälkeen rukoilimme yhdessä kodin asioiden puolesta ja miehet rukoilivat meidän matkamme puolesta. Lopuksi siunasimme toinen toisemme. Vierailun jälkeen suuntasimme kiireesti **Andriksen kotiseurakuntaan**. Ilmestyskirjan mukaan Ilmestysseurakunnaksi nimetty seurakunta oli jo koolla saapuessamme paikalle. Andris juoksi autolta nopeasti puhujakorokkeelle ja aloitti perjantai-illan palveluksen. Pekka ja Reino käyttivät meidän porukasta puheenvuorot tuossa tilaisuudessa, Liisa Lankisen toimiessa tulkkina.

Lauantaina vierailimme Liepaksen ja Madonan seurakunnissa. Lauantaille saimme oppaaksemme nuoren opiskelijanaisen seurakunnasta. Andris isäntämme lähti jo aamuvarhain Riikaan pääseurakuntaan, jossa hänellä oli saarnavuoro. **Liepaksessa** oli jo useamman kerran käyty ja viety avustustavaraa. Siellä Liisa Lankinen tahtoi kysellä seurakuntalaisten elämästä. Nousi kaihoisa muistelu iloisesta ajasta Neuvostoliitossa, jolloin kaikki oli hyvin. Ihmiset iloisesti laulellen menivät aamuisin kolhoosin pellolle työskentelemään. Samalla tuli ilmi pettymys nykyisestä ajasta, kun töitä ei ole, nuoret muuttavat pois ja paikat autioituvat. Kuuntelimme tuota vuodatusta hiljaa. Neuvostoliittoahan ei enää ole, kolhooseja ei ole, vanhat kolhoosipellot kasvavat valtoimenaan jättiputkia ja pajukkoa. Missä ovat iloiset neuvostoliittolaiset, aika on ajanut sen ohi. Nyt sitä matkii EU monine yhtäläisyyksineen. No niin tai näin, tilaisuutemme pääsi hyvin alkuun. Tarja, Reino ja Pekka pitivät puheenvuorot. Tunnelma oli iloinen ja vapautunut. Kuten aiemminkin, niin nytkin meitä odotti mehu- ja pullatarjoilu. Koen nuo kohtaamiset tärkeinä, kylä on pieni ja syrjäinen. Talot ovat vanhoja, kuten seurakuntalaisetkin. Omalla tavallamme tuomme tuulahduksen jostain muualta, väläyksen välittämistä ja huomioimista, ystävällistä kanssaelämistä, sitä mitä jokainen ihminen syvällä sisällään kaipaa. ”Jälleennäkemisen” toivossa hyvästelimme toisemme ja jatkoimme matkaa takaisin Jegabpilsiin, jossa hetken levähdimme ja söimme ennen Madonaan lähtöä.

Madonassa paikalla oli vain kolme naista. Heillä jumalanpalvelus oli vasta sunnuntaina ja nämä olivat vartavasten tulleet meitä tapaamaan. Kaupunki yllätti siisteydellään ja kauneudellaan. Näkymät olivat kuin mistä tahansa keskieurooppalaisesta pikkukaupungista. Paikat oli laitettu kuntoon parin vuoden sisällä. Seurakunta oli vuokrannut tilat yliopistolta. Päätimme pitää lyhyen tilaisuuden ja sitten lähteä ansaitulle iltalevolle. Aika naisten kanssa kului entistäkin paremmin ja pois lähtiessämme huomasimme olleemme heillä vieraina yli kolme tuntia. Välillä he keittivät kahvia ja halusivat kaikkien puhuvan ja keskustelevan heidän kanssaan. Madonan seurakunta oli avattu vain vajaa kaksi viikkoa aiemmin ja naisten tiedonhalu oli valtava. Innostuksesta ja vireydestä voisi päätellä, että seurakunta tulee kasvamaan kovasti ajan mittaan. Hyvä että pastori Andris on kokenut hengenmies ohjaamaan tuota alkavaa yhteyttä. Siunasimme toisemme pois lähtiessämme.

Tarja Kauppinen ja
Pekka Vauromaa

Terveisiä Ukrainan lapsityöstä

Hei rakkaat ystävät. Minulla oli tilaisuus työskennellä järjestön "Open door" (Avoin ovi) kanssa, joka tekee työtä alueemme orpokodeissa. Meitä oli eri kirkkokunnista koottu tiimi, joka kävi laitoksissa kerran viikossa. Meillä oli upea kristillinen ohjelma. Lapset pitivät siitä, ja minä myös. Liitän tähän muutaman kuvan niin näette tiimin ja lapset. Jatkan myös lastenkotikäyntejä täällä kahdesti viikossa. Ohjelmaamme kuuluu kristillistä ohjelmaa sekä kitaransoiton opetusta ja yhdessäoloa lasten kanssa.

Pyydän esirukousta kahden nuoren pojan Roman ja Andrein puolesta. He ovat Itä-Ukrainasta ja kodin jättäminen on ollut heille hyvin vaikeaa, mutta he suhtautuvat toiveikkaasti tulevaisuuteen. Rukoilkaa, että he jatkossakin panisivat toivonsa Herraan.

Osallistuimme huhtikuussa neljän päivän kristilliseen konferenssiin Kiovassa. Siellä saimme tavata kirkkomme väkeä koko Ukrainasta. Ohjelmassa oli runsaasti ylistustä ja opetusaiheena oli Ilmestyskirja.

Kesäsuunnitelmiimme kuuluu jälleen työskentely mansikkatilalla Suomessa. Toivottavasti tapaamme.

- Slava, Natalia ja Emilia -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmän yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Ukrainan pakolaisten apu	FI89 5236 0420 1554 62 viite 61214
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi